

я не був при цьому прису-

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Ще одна нова професійна українська сила.

Радіє душа, коли глибоко в нашу "Свободу" і читаємо, що з закінченням шкільного року наша українська молодь віддає науку в вищих американських школах з навісними відзнаками, та в нагороду за свої труди отримує дипломи і різні наукові титули. Це наша гордість, це будучі наші дорогі науковці перлі. І я теж уважав своїм обов'язком, довести до відома широкого загалу, що і наша елізабетська громада збагатилася у цьому році в одну професійно ошатнену силу. Є нею п. Володимир Буката, одинокий син відомого і заслуженого громадянина-патріота, вихованця і любителя дітей, доглати члена У. Н. Союзу, дячочителя п. Росфа і пані Варвари Буката, що живуть під теперішню пору в Ален-таві. Річ ясна, що згаданий громадянин виховав теж і свого сина у патріотичному дусі. І ось у червні ц. р. покинув він правничі студії та одержав дипломом Л. В. Успіх цей є тим важливішим, що молодий адвокат добився цього серед трудів, працюючи на життя та оплату науки. — Засягає в тім і його родичин, що збудили змалку в сині замішання до науки, як також на протязі літ помагали йому матеріально. Як не задавав би собі труду описувати про якоего молодика нашого роду, що покинув студії, а до свого українства ніде і ніколи не признається. Осяги такої молоді людини булиб мало інтересні українському загалу.

Молодий правник Володимир Буката на протязі трох літ, які пережив в нашій громаді, докінчуючи студії, дає живі докази, що є щирим українським націоналістом і патріотом та ідеалістом. Як знаменитий диригент хору та вчитель музики на струнних інструментах, за весь час свого перебування в нашій громаді вчить дічат і хлопців, охочих до співу, української пісні, не побираючи за свій труд ніякої винагороди. А він же самий знаходиться в незвичайних матеріальних обставинах! Брав активну участь в Організації Молоді і місцевого 65 відділу ОДВУ, будучи диригентом хору тогож відділу. За свою самопосвту є люблячим і шанованим як молодіжкою так і старшими. Я повні переконанні, що з нашої молоді сили будемо мати знаменитого адвоката-Українця, широго й ідейного поряд-

ника і оборонця. Щастя, Боже, на шляху до дальших успіхів.

Іван Клок.

НЮ ЙОРК, Н. Я.

Признання для Олександра Кошиця.

Повідомляю насд. Омар Малицький, що незабаром буде поміщена почесна таблиця з іменами славних музиків і артистів в Італійським Культурним Городі, з нагоди чого буде влаштоване велике торжество, на яке будуть запрошені почесні члени, що будуть на тій таблиці, або їх заступники. Між ними запрошеними буде і наш славний композитор і диригент — Олександр Кошиць.

Італійське Товариство Культурного Городу віднеслося в червні до проф. Кошиця з таким писемом:

"Ми рішені розвинути наш город у відповідний висів наш культурної спадщини, тобто тієї культури, що збагачує цілий цивілізований світ і перетупає границі національностей.

"Ми надіємося, що до цього руху приєднаються ті, що сьогодні починаються до розвитку цивілізації. Призначено Вашу участь в поступі культури цього світу, осмілюємося присвоїти собі привілей мемувати Вас, Достойний Пане Професоре, почесним до смертним членом нашого Товариства. Робимо це через п. Омара Малицького, президента Українського Культурного Городу.

"Ми вважатимемо собі за честь отримати від Вас згоду на поміщення Вашого імені на нашій лісті почесних членів побіч Гуліама Марконія, Гута Екенера та інших визначних наших музиків і жінок".

Адвокат Омар Малицький переслав цей лист та грамоту почесного члена проф. Кошицеви, а проф. Кошиць цю почесність прийняв.

Почесна грамота це артистично оздоблена картина з іменем проф. Олександра Кошиця, а в ній сказано: "У при-

знанні Ваших заслуг для культурного та мистецького поступу, як приватного так і громадського, Італійське Товариство Культурного Городу відає Вам найвищу почесу, вміщуючи Вас почесним до смертним членом з повними правами повного членства Фіанці Гарбо, президент".

Це признання для проф. Кошиця є признанням для української пісні, яку він поширює по цілому світі, а тимчасом і для культурних цінностей українського народу.

Петро Ординський.

ЗАКАРПАТСЬКО-УКРАЇНСЬКЕ БЕЛО.

(Замість рецензії на нову книжку І. Ольбрахта: "Гори й століття").

Недавно появилася на книгарських полицях другий більший твір відомого чеського видатного письменника Івана Ольбрахта на закарпатські теми під нагол. "Гори й століття".

Попередній його роман "Розбіжний Микола Шугай", що викликав був велике захоплення не лише серед поетів, письменників, але й серед найширших читачьких мас, а в якому так незрівняно гарно змальовані життя і побут та душа наших селян на Закарпатті, — був переложений майже на всі світові мови, в тому числі й на українську мову та виданий пресовим концерном Тиктора у Львові. До речі треба це відмітити, що український переклад "Шугай" був заборонений чеською владою на Закарпатті, а друге, що треба відмітити, що переклад був закладений прихильним, доволі недбало, головним під моїм оглядом.

Нова книга І. Ольбрахта "Гори й століття" отримала нагороду празького видавництва "Мелантріх". Піднаголовок звучить: "Книга репортажів з Палакарпаття" й сюди включив автор і свою давнішу згадану та річну студію: "Земля без імені". І в цьому своєму новому творі автор

прекрасної балади про робітника Шугая не запер у собі передовий поета та хоч і знаходить нас з конкретними даними про господарські реалії, "Земля без імені", — однак ніколи не пише сухого репортажу, лише дієсну проймающую, що поринає нас своїми поетичними образами, візіями та проназіями. Як ось посідає вона своє коріння в строгому науковому пізнанні господарських та соціальних умовин у країні й основи на її пізнання — що так скажемо — дієсною й правдивою дієністю.

"Люди цих гір потрохи пахнуть своєю маржиною, потрохи гарнуть на нивках та потрохи заробітчують у державних лісах. Зміною заважають до своїх кретенних дріб. До святих з долівою з потоптаної глини, де є лише піч, прича, лава і стил. Величезна хлібна піч, без плити, з одним отвором, куди кидається буюків полена, а на них триньки, куди кішки наставляються горшки, щоб на них зварити страву".

"Відкопи прийшли сюди Чехи, все змінилось. До Америки не пускають; і зникає всяка надія розбратити... не маючи на податки, на ковалю, а жидівські крамниці не мають, як купувати. Плодочі малярські доли зникає десь за обримами, в мрачній далечі і втрачено більше ніж половину гоголого животини. Треба завернутися до одинацотого століття і до голодних років одинацотого століття. На закарпатському селі є зле".

Так, дійсно, на закарпатському селі є гірше ніж зле і погані. Цей жалкий референс з Ольбрахтові книжки, що морозить кров у жилах кожного Українця, однак такий дійсний і правдивий — це те наложливе пізнання Івана Ольбрахта, що звучить у цілій його книзі, всеодно, чи лише він про національні відносини, релігійні, чи політичні. Цей потресаючий референс зазвучить і при кінці всіх уяв та порівнянь минулого життя примітивного, селянського народу тієї країни, з теперішнім життям, якого вигляд тим людям, що там на місці не живуть, а віддалені від Закарпаття, простору важко було би собі уявити.

В Ольбрахтовій книзі "Гори й століття" дочитаємося й про Жидів, що хитросями, підступом, обманом та всілякими лайдацтвами вислизували та ще й тепер вислизують наш люд; про Мадярів, що брутально денационалізували наш народ, і про теперішніх нових панів Закарпаття, яким не щадять автор теж слів докору; про теперішні хитлість та господарську кризу, що злягала цю країну найгірше й позбавляла її населення навіть

скромної можливості зберігати своє гоголого життя. Отже нічого дивного, що поет і письменник той міряє й суспільного темпераменту як Іван Ольбрахт не закривав очей перед жалюивою та гіркою закарпатською дійсністю. Не міг і не бачити й другий, старший генерації, чеський доет С. К. Найман, що вибрався як турист-у карпатські гори по дрібку поезії й романтики. Тож і його книжка гоголого рефлексії: про "жидів, горів, малярів, горів, малярів, горів, малярів" жаль закарпатського життєвості.

Іван Ольбрахт пригадав нам цю "закарпатською селі зле". Ці слова повинні всім нам, Українцям, вжитися в кров і мозок та потітрити сумління байдужих, щоб привадуватися на відносинами в домі, на південний захід найдалі висунутого клатковитого дорогої української землі та застановитися, як можна би було допомогти нашому населенню, змити його страждання й біду та заредакти його життя. Коли самі Українці не признаються байдужі, то зобов'язані, шляхами і способами допомогти й порадити своїм братам за Карпатами — то на Закарпаттю, де є зле, буде ще гірше, а це може трагічно відбитися на нас усіх... На чужу владу та її допомогу ми можемо ані покладатися, ані рахувати; зрештою теперішній стан і жалюиво закарпатської дійсності є явраз результатом її п'ятистатийного ланування й господарки. — А доля наших братів не може й не сміє бути для нас байдужою.

І.

МУДРА ЖІНКА

Поводився як і сватає дівку — молодку, гарну.

— Не йди — кажуть — та він жіночку бив, та він п'яний, та він хату нищить, як п'яний! А вона: — У мене не буде!

Нічого, пібралася. День, даа було добре, а даа жінка суне в коршуну. Жінка нічого. Приходить у хаті і даає робити клопун у хаті: де починає, а вона ні слова — помагає! Помиє хату, а вона все помагає. Ні не свариться з ним, ні не боронить нічого. А даа він іде спати й вона також. А небажало бовдло свариться, не дає шкодо робити, а він її бе. А даа він іде спати, а вона запрятую, плаче, ість свою душу. Він встане рано, а то вже порядок.

А ця ні! Він спить, вона спить. Повставали рано — Гопспиди! А жінка як за голову вхопився, як побачив, що він прохвонів. Він і поняття не мав, що він по лямку робить. Ставдалася, перепросив жінку й перестав пити.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

UKRAINIANS HERE SCORE SOVIET RULE.

Catholic Youth League Holds Separatist Aims Are Fought With Starvation Measures.

POLAND ALSO IS ACCUSED.

Congress Goes on Record as Opposed to Communism and for American Culture.

A resolution criticizing what was termed Soviet Russia's attempt to prevent the rise of a strong Ukrainian separatist movement by keeping the Ukrainian people in a state of starvation was adopted yesterday at the second annual congress of the Ukrainian Catholic Youth League. More than 250 delegates from various States and two from the Dominion of Canada attended the congress at the Park Central Hotel.

The business session followed the attendance of delegates at a pontifical mass, celebrated by Bishop Constantine Bohachewsky at St. George's Ukrainian Catholic Church on East Seventh Street.

A number of resolutions, copies of which will be forwarded to President Roosevelt, were adopted. The one charging Russia with attempts to prevent the growth of a separatist movement and another charging that Ukrainians were mistreated in Poland were adopted with considerable acclaim. Another, placing the league on record as opposed to communism and calling upon the members to do all in their power to prevent its spread, also was adopted. A resolution also was adopted requesting the members to foster the culture of America as well as of the Ukraine.

The Rev. Basil Feddich of Stamford, Conn., stressed the importance of the league as a means of spreading the doctrines of the Catholic faith and opposing the growth of atheistic doctrines.

"We live in times so pagan, not to say atheistic," Father Feddich said, "that before venturing to combat vice we have been reduced to the deplorable necessity of proving that virtue is not chimera. Before preaching the Catholic doctrine we must first make the apology, justify its existence and plead its case before its very children, as did the fathers of the church before the Jews and pagans, its enemies."

Miss Eve Piddubchesh of Jersey City was elected president of the league for the next year, succeeding Bohdan Katamay of Chicago, who held the office two years. Other officers elected yesterday were: Paul Hysa of New York, vice president; Miss Rose Lishak of Perth Amboy, secretary, and Miss Mary Lishak.

her sister, also of Perth Amboy, treasurer.

The delegates will make a sightseeing tour of the city today, and the Congress will be concluded with a dinner-dance at the Park Central Hotel tonight.

(The New York Times, Sunday, July 14, 1935).

ПОДЯКА.

Дякуємо о. Антонову Лото-вічеського, розій, притисаєм вогнім знакомих, Товариство в Богдана Хмельницького Корпорації "Народного Дому" що прибули на похороні, прислали квіти або в якісь дні, ініціативу способу причинити до зшинування з нами пакуку з похороном нао. Івана Балко, що хоронив в Брукліні між 10-го липня 1935.

Параска Балко, д-р Андрій Балко, Анна Балко і Ганна Балко.

ВІРЮЮ БОЛЬШЕВИЦЬКИХ НАМІВ

Вірую до єдиного товариства Сталіна, що на землі, куди дає нам тисячі доларів на відвоюючи проти буржуа, а сам він сидить на троні, як цар-освободитель народу Ізраїля. І його намісника — Нестяшева, що збудував біржево-джанську державу для всіх Жидів, прогнаних з Берліна і з усіх угодів, де лише народ християн не терпить несправедливості.

І в його "корбу", де сидить вся світова комуністична зрабська нація, собор де ухвалено резолюції про звинищення хавлів. Його резолюції ні буди невалати, його наміри, всі і всоди, в дені і ночі, на кожнім місці хвалити му.

Бо ти, Сталіне, еси пророк, і я вірю в те, що хавла тільки голодом можна навчити до слуху.

Вірую, що не спочивши діти, доки всі хавли не опиняться на Соловках чи під "стеркою".

Довольства рука твоєго всемогуча, що визволяла народ Ізраїля з дому неволі, і да слава твоєму опромінюванню всяк дені, по всі часи.

Карм.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ДЯКОУЧИТЕЛЬ пошукує ПОМЕЩАННЯ. Учень, зрештою, представляє внаслідок своїх дій. Ласкаві оголошення салі в адресу: ДЯКОУЧИТЕЛЬ, 27 Union Street, Hudson, N. Y.

ІНВАЛІД пошукує ПОМЕЩАННЯ в помешканні української родини в місті Брукліні. Голодосніти на адресу: Р. М. С. Box 346, Jersey City, N. J.

ПОШУКОЮ своєї сестри НАВАРИ ДІНЕКА, зі села Колозур, поміт Бірра. Замука за Боринцем, який мав перебувати в околиці міста сестри Нью Йорк. Хто знає про них, або вони самі, хай зголосяться в адресу: TANIA GURAL, 381 E. 80th St., NEW YORK, N. Y.

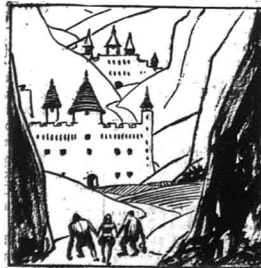
Д-р МИХАЙЛО ЯНОВИЧ УКРАЇНСЬКИЙ ДІКАР-ХІРУРГ. Урахові години: Вів 1—3 попоудні і від 6—2 вечір. В неалі після умож. 397 50, 1346 ST., NEWARK, N. J. Tel. Sigelton 3-1687.

Д-р ЮРІЙ АНДРЕЙКО УКРАЇНСЬКИЙ ДІКАР-ХІРУРГ І АКУШЕР. 321 E. 18th STREET, between 1st and 2nd Avenue, NEW YORK, N. Y. Tel. GRAMERCY 8-2416. Урахові години: рано від 10 до 12, вечір від 6 до 8, а в неалі рано від 10 до 12.

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК. ЗАНІМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ В БРОК, БРОКЛІН, НЬЮ-ЙОРК, І ОКОЛИЦАХ. 129 7th STREET, NEW YORK, N. Y. Tel. Orchard 4-2568.

ТАРЗАН І ПРОЛЕВ.

(76)

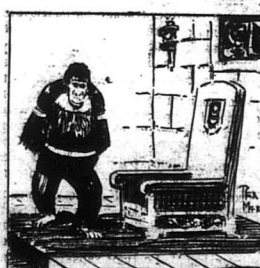
Оба горілі пошкандибаки через долину й потягнули дівчину за собою. Незабаром Ронда побачила дивне міст, збудоване частинно у підніжжі скали, а частини видовбане в скалі. Доступ до міста попереджало поле, на якому горілі працювали простим приладом.

Коди полів робітники побачили полове, вони покинули роботу й стали докрити. Вони оглядали її цікаво та ставили дівчині питання. Це жкаувало на інтелігентне заінтересування нею. Але її пани поспішили з нею до великого будинку, що насадував середньовічні будинки Англії.

Ми покажемо її наперед Генрихові Восьмому, сказав один горілі, а щоно потім заведемо її до Творця. Цікавий я знати, що скаже Восьмий. Ронді почала крутити голову. Як дивно виглядали ці порівняння до 16 століття, коли їх донула з уст горілі. Що це за загадка для неї!

Коди опинилися в нутрі будинку, вийшли в кімнату, що в ній прохолоджував велетенський горілі. Ронда захогувалася, що де був король Генри. Коли обі звірюки довчили королів, хто отса дівчина, він потягнув за неї з зашкваром та скарвав: «Ота змаленька подобється мені. Я її зятиму».